

Vyvěšeno dne 11.8.2022

Svěšeno dne 27.8.2022

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyně JUDr. Evy Pechové a Mgr. Andrey Veselé a ve věci

žalobce

Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4, IČO 26876264
sídlem Ahepjukova 2789/4, 702 00 Ostrava
zastoupen Mgr. Janem Bobro, advokátem
sídlem Sokolská třída 871/6

proti

žalovanému

Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 14. 5. 2020, č. j. SPR-5638/09-118,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

(dle rozsudku ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019 sp. zn. Pl. ÚS 38/18):

1. Soud předně shrnuje, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co ve věci již dvakrát rozhodoval Městský soud v Praze, a to rozsudky ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 A 78/2015-31, a ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5 A 166/2010-48. Jedná se tedy již o v pořadí třetí rozhodnutí předsedy Úřadu v dané věci. Předchozím (druhým v pořadí) rozhodnutím, tj. rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 30. 3. 2015, č. j. SPR-5638/09-78, předseda Úřadu zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2015, č. j. SPR-5638/09-70, jímž žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchání správních deliktů (I.) podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, (II.) podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů a (III.) podle § 45 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů a za uvedená jednání žalovaný žalobci uložil pokutu ve výši 20 000 Kč a povinnost paušální náhrady řízení ve výši 1 000 Kč. Toto rozhodnutí předsedy Úřadu bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 A 78/2015-31, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení; předseda Úřadu v návaznosti na uvedený rozsudek zrušil (předcházející prvostupňově) rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2015, č. j. SPR-5638/09-70. Jelikož Městský soud v Praze zrušil předchozí rozhodnutí předsedy Úřadu v této věci a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), považuje soud za vhodné zopakovat a shrnout závěry vyslovené soudem k věci samé právě v tomto zrušujícím rozsudku.
2. Městský soud v Praze v uvedeném rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 A 78/2015-31, k věci samé nejprve předeslal, že k problematice pořizování záznamů bezpečnostními kamerami se ve své judikatuře již v minulosti vyjadřovaly i správní soudy. Tu představuje několik stěžejních rozsudků Nejvyššího správního soudu - zejména rozsudek ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156, ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 As 158/2012-49, a na tyto rozsudky navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133, který doplnil předcházející rozsudky a formuloval několik nových východisek.
3. Citovaná judikatura tedy podle zdejšího soudu nad vši pochybnost, např. vyjasnila, že pořizování a uchovávání záznamů bezpečnostními kamerami je shromažďování a zpracování těchto údajů. V rozsudku ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156, Nejvyšší správní soud vyložil, že: *„údaje uchovávané v záznamovém zařízení, ať obrazové či zvukové, jsou osobními údaji za předpokladu, že na základě těchto záznamů lze přímo či nepřímo identifikovat konkrétní fyzickou osobu. Účelem dohledu pomocí videokamer je právě identifikace osob zachycených na záznamu ve všech případech, kdy to správce pokládá za nezbytné. Celý systém jako takový se proto musí považovat za zpracovávání údajů o identifikovatelných osobách, i když např. některé natočené osoby v praxi identifikovatelné nemusí být.“* Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 2 As 45/2010-68, mimo jiné též konstatoval, že: *„pokud je kamerové snímání prováděno nikoli náhodně, ale systematicky, a je-li z něho prováděn záznam umožňující následně provést identifikaci osoby (§ 3 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů a contrario), jde*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

mimo jakoukoli pochybnost o zpracování osobních údajů [§ 4 písm. a) a e) zákona o ochraně osobních údajů] a tato činnost proto podléhá též reglementaci citovaného zákona.“

4. Městský soud v Praze byl v tehdy projednávané věci toho názoru, že žalobce zpracovával osobní údaje zcela v souladu s účelem, který pro toto zpracování stanovil (tj. k prevenci a k odhalování kriminality) a k tomuto účelu byl oprávněn zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů. Svým jednáním tak nespáchal správní delikty podle § 45 odst. 1 písm. c) a e) zákona o ochraně osobních údajů. Městský soud v Praze shledal žalobu v tomto bodu důvodnou. Soud dodává, že vzhledem k uvedenému nepovažoval za relevantní důkaz žalobcem předložené potvrzení o registraci škodní události ze dne 31. 7. 2020, neboť tím žalobce dokládal, že díky kamerovému systému byla odhalena škoda, tedy skutečnosti vztahující se k účelu zpracovávání osobních údajů, jež nebyly v nyní projednávané věci předmětem řízení.
5. Městský soud v Praze se poté v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 A 78/2015-31, vypořádával s námitkou žalobce, že splnil požadavek § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů a nedopustil se tak správního deliktu spočívajícím v nesplnění informační povinnosti.
6. Městský soud v Praze odmítnul, že by žalobce podle § 11 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů vůbec nebyl povinen plnit uvedenou informační povinnost. Soud uvedl, že *„[p]odle tohoto ustanovení informace a poučení podle odstavce 1 není povinen správce poskytovat v případech, kdy osobní údaje nezískal od subjektu údajů, pokud zpracování osobních údajů mu ukládá zvláštní zákon nebo je takových údajů třeba k uplatnění práv a povinností vyplývajících ze zvláštních zákonů. Ve věci je přitom nesporné především to, že žalobce osobní údaje získal přímo od nasnímaných subjektů údajů (mimo obyvatel domu též od návštěvníků domu a kolemjdoucích, jež by měli být o zpracování údajů informováni). Městský soud dále neshledal, že by žalobci zpracování osobních údajů ukládala zvláštní zákon a ani, že by tímto zpracováním měly být plněny nějaké zákonné práva a povinnosti, což netvrdí ani žalobce a ani žalovaný. Podle názoru městského soudu se tedy vyluka z informační povinnosti podle ustanovení § 11 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů na žalobce nevztahuje.“*
7. Dále Městský soud v Praze v tehdy projednávané věci uvedl, že již v rozsudku ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5 A 166/2010-48, Městský soud v Praze neshledal, že by daná povinnost byla žalobcem splněna. Soud uvedl, že informační povinnost a její rozsah je přesně vymezena v citovaném § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Poukázal na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133, vyložil, že obecně dle § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů platí povinnost umístit na viditelném místě na svém domě tabulku s informací o provozování kamery se záznamem (třebas i piktogram kamery), uvedením správce osobních údajů a kontaktu, kde budou poskytnuty veškeré informace vyžadované dle § 11 odst. 1 citovaného zákona (webová stránka správce, e-mailový či telefonický kontakt na pověřenou osobu atd.).
8. Městský soud v Praze poté v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 A 78/2015-31, konstatoval, že bylo plně na žalobci, jakým způsobem tuto povinnost splní. K tomu, jakým způsobem žalobce informoval osoby o monitoringu domu kamerami, při projednávání předchozí žaloby zjistil zdejší soud následující: *„[I]nformace poskytnuté na shromáždění vlastníků, které se konalo dne 28. 2. 2008 a na němž bylo přijato rozhodnutí o instalaci kamerového systému (tedy i poskytnuty určité informace o něm), nemohly být podle názoru městského soudu postačující již s ohledem na to, že tohoto shromáždění se neúčastnili všichni obyvatelé domu. Ze zápisu poté vyplývá, že konkrétní informace o provozu kamerového systému zde žalobce ve smyslu § 11 odst. 1 zákona ani neposkytl. Pokud žalobce ve správním spise žalovanému předložil zápis ze dne 24.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

11. 2009, ani zde informace ve smyslu a struktuře podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů poskytnuty nebyly, navíc toto zasedání se konalo po kontrole žalovaného, která u žalobce proběhla v červnu 2009 a na zjištění žalovaného již nemohlo mít vliv. Protokol o kontrole přitom neshledal, že by informace byly pro obyvatele v době kontroly vyvěšeny na nástěnce jak žalobce tvrdí v žalobě (viz bod VII.B – Zjištěný skutkový stav, kontrolního protokolu ze dne 16. 6. 2009, č. j. INSP-6246/08-15 – toto zjištění nerozporoval žalobce ani v námitkách vůči protokolu ze dne 14. 7. 2009), nevyplyvá to ani z fotodokumentace (snímek nástěnky je součástí spisové dokumentace). Pokud jde o interní směrnici žalobce k provozování kamerového systému ze dne 1. 9. 2008, založenou ve správním spise, ani ta nevypovídá nic o splnění informační povinnosti podle § 11 odst. 1 zákona, ale pouze o tom, že prostory domu, kde jsou kamery, jsou opatřeny tabulkami a textem, že objekt je monitorován kamerovým systémem se záznamem. 69. Na přítomnost monitorovacího systému byli příchozí upozorněni na rozích domů, na dveřích při vstupu do společných prostor domu a při vstupu do prostoru před výtahy. Celkově byli příchozí sice upozorněni na přítomnost kamerového systému, avšak nebyli upozorněni přímo na to, kde se jednotlivé kamery nacházejí. Běžný příchozí – zejména ve vnitřních prostorech - pokud se sám nerozhlédl a nehledal umístění kamer, nemusel vědět, kde tyto kamery jsou a v kterém okamžiku byl v jejich záběru. Mohlo se tak stát, že se příchozí věnoval soukromým (i intimním) věcem, které by jinak ostatní vidět na veřejnosti neměli a nevěděl o tom, že je přitom snímán. O tom, že nešlo o hypotetickou domněnku, svědčí poskytnutý videozáběr, kdy na kameře v levém výtahu je zachycena žena, která se pohledu do zrcadla upravuje svůj zevnějšek (úprava vlasů a pročištění zubů rukou).“

9. Městský soud v Praze pak v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 A 78/2015-31, dospěl k závěru, že předmětná informační povinnost byla splněna jen zčásti a nebyla tedy splněna řádně a úplně. Zdůraznil, že informace poskytnutá žalobcem ve vztahu k obyvatelům a ke kolemjdoucím kolem domu neobsahovala veškeré náležitosti tak, jak je předepisuje § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Jmenovitě neobsahovala informace o právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i informace o dalších právech subjektů údajů stanovených v § 21 citovaného zákona. Ostatní osoby byly upozorněny na provoz kamerového systému pouze tabulkami na budovách, které taktéž nesplňovaly podmínky § 11 odst. 1 citovaného zákona, když obsahovaly pouze upozornění na to, že prostor je sledován a zcela chybí údaj o tom, jak je se získanými informacemi z kamerového systému žalobce dále nakládáno. Městský soud v Praze proto neměl důvod, aby změnil cokoli na závěru, který k nesplnění informační povinnosti žalobce vyslovil již v rozsudku ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5 A 166/2010-48.
10. Městský soud v Praze tudíž rozsudkem ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5 A 166/2010-48, zrušil předchozí rozhodnutí předsedy Úřadu, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zavázal jej svým právním názorem, tedy aby zhodnotil, „[ž]e žalobce nespáchal správní delikty podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) a e) zákona o ochraně osobních údajů, a že žalobce spáchal správní delikt podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Při úvaze o výši sankce za toto deliktní jednání žalovaný poměří zákonný rozsah povinných informací podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů a četnost a rozsah skutečně poskytnutých informací na umístěných cedulkách a zohlední taktéž jejich rozmístění a skutečnou efektivitu takto žalobcem poskytnutých informací.“
11. Soud konstatuje, že ani v nyní posuzované věci neshledal důvod, pro který by měl na uvedeném závěru cokoli změnit. Jinými slovy, soud setrvává na již dříve vysloveném závěru, že k nesplnění informační povinnosti žalobce došlo. Soud přitom nepovažuje za účelné a ani nezbytné znovu vypořádávat argumentaci žalobce, kterou tento již uplatnil v předchozích

řízení před správními soudy, a plně v tomto odkazuje na vypořádání v rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 A 78/2015-31, případně též v rozsudku ze dne 24. 10. 2014, č. j. 5 A 166/2010-48. Soud dodává, že žalobce nerozporoval zjištěný skutkový stav, nýbrž toliko nesouhlasí s právním posouzením věci Úřadem.

12. Soud tedy přisvědčuje Úřadu, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neboť neposkytl subjektům údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem. Úřad přitom postupoval zcela v intencích právního názoru, kterým jej zdejší soud ve zrušujícím rozsudku zavázal.
13. Co se týče argumentace žalobce srovnáním s jinými správci osobních údajů, resp. se situací ve veřejných dopravních prostředcích, soud konstatuje, že ji neshledal důvodnou. Soud předně zdůrazňuje, že v nyní posuzované věci bylo pro rozhodnutí podstatné dodržení či nedodržení zákonných povinností žalobcem, nikoliv jinými osobami. Soud je zároveň přesvědčen, že žalobce nesrovnává srovnatelné případy. Žalobce poukazuje na to, že se zejména v pozdních hodinách může stát, že cestující se v prostředku hromadné dopravy ocitne zcela sám a v takové chvíli by se mohlo stát, že by se cestující věnoval soukromým (i intimním) věcem. Soud má však na to, že i kdyby k tomu skutečně došlo, nelze takovou situaci srovnávat s pobytem v domě. Soud je naopak shodně se žalovaným přesvědčen, že lze předpokládat, že případným soukromým či intimním věcem se bude člověk zásadně věnovat spíše v soukromí nežli na veřejnosti, přičemž vnitřní prostory domu, ač sdílené, jistě představují soukromější prostor než veřejné dopravní prostředky vyžadující již ze své povahy „jiný přístup“. Soud nadto poukazuje na to, že i tímto aspektem se zdejší soud v předchozím rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 A 78/2015-31, zabýval (zejména v bodě 69. odůvodnění).
14. Soud uvádí, že právní úprava, resp. činnost žalovaného by byla diskriminační, pokud by pro různé subjekty ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace). Soud však v nyní posuzované věci žalobcem namítané porušení principu rovnosti neshledal. Jak již uvedl výše, soud má za to, že žalobce a Dopravní podnik Ostrava se nenachází ve stejných situacích, tudíž je nelze bez dalšího srovnávat. Soud proto shledal i tuto námitku žalobce nedůvodnou. Soud dodává, že rovněž z toho důvodu nepovažoval za nutné provést dokazování žalobcem předloženou odpovědí na žádost o poskytnutí informace, poskytnutou Dopravním podnikem Ostrava.
15. Žalobce dále namítal, že Úřad postupuje vůči subjektům, jejichž osobní údaje má podle zákona o ochraně osobních údajů chránit, vrchnostensky až šikanózně. Soud k této obecně formulované námitce žalobce taktéž v obecné rovině konstatuje, že v postupu Úřadu žalobcem namítané vady neshledal. Stejně tak soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že Úřad se nepřipustným a účelovým výkladem staví do role zákonodárce. Soud uvádí, že na posouzení věci nemůže ničeho změnit skutečnost, že v SVJ jsou podle názoru většinově „obyčejní“ lidé bez hlubšího právního vzdělání či že Úřad nevydal „vzorovou“ informační ceduli. Soud ke všem závěrečným obecným námitkám žalobce, týkající se převážně porušení Listiny základních práv a svobod a základních zásad, konstatuje, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a řádně na daný případ aplikovaly ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, přičemž se řídily závazným právním názorem vysloveným zdejším soudem; postupovaly tedy v mezích zákona a respektovaly žalobcova ústavně zaručená práva. Soud rovněž neshledal v žalobou napadeném rozhodnutí žádné rozpory (soud zejména zdůrazňuje, že žalobce byl shledán vinným porušením informační

povinnosti, nikoli jinými delikty při zpracování osobních údajů, a že z rozhodnutí je zcela zřejmé, jakým způsobem informační povinnost porušil). Soud pro úplnost nad rámec žalobcem včasné uplatněných námitek konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí shledal srozumitelným a přezkoumatelným.

16. Žalobce pro případ, že soud neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí, navrhl moderaci pokuty. Žalobce se sice výslovně dožadoval změny v tom smyslu, že namísto uložené pokuty a nákladů správního řízení se ukládá napomenutí; soud však uvedený návrh posoudil podle jeho obsahu a vyhodnotil jej jako návrh na moderaci sankce. Soud zdůrazňuje, že žalobce svůj návrh odůvodnil tím, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nespravedlivé, avšak k samotné výši pokuty a její přiměřenosti či ke svým poměrům neuvedl ničeho. Žalobce v žalobě tedy vůbec neodůvodnil, proč uloženou sankci považuje za nepřiměřenou a neodpovídající jeho majetkovým poměrům. A podle názoru soudu ani obsah správního spisu, ani podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení uložené pokuty či dokonce pro upuštění od uložené pokuty. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, kdy smyslem a účelem moderace uložené pokuty není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, nýbrž její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62). Z ustanovení § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů vyplývá, že za přestupek podle § 45 odst. 1 písm. f) téhož zákona lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč. Tudíž žalobci uložená pokuta při spodní hranici této sazby ve výši 4 000 Kč je zcela přiměřená. Ze žalobou napadeného i z prvostupňového rozhodnutí přitom vyplývá, že správní orgány přihlížely také k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem (jako přitěžující vzaly v potaz to, že zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému představuje významný zásah do práva na ochranu soukromí a na ochranu osobních údajů obyvatel domu, a k době, po kterou protiprávní jednání trvalo; jako polehčující zvážily to, že byla porušena pouze jedna zákonná povinnost a dále k celkové délce řízení). Soud proto shledal, že v dané věci nejsou dány podmínky pro moderaci, tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť pokuta žalobci nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Soud znovu odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, v němž bylo konstatováno, že nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoli z své účinnosti, neboť: „[a]by pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.“
17. Závěrem soud podotýká, že ve věci nepřehlédl požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

18. Soud předesílá, že otázkou, zda pro žalobce z později účinných právních předpisů vyplývá příznivější právní úprava, se zdejší soud zabýval taktéž v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 A 78/2015-31. Soud konstatuje, že o vině a trestu žalobce bylo rozhodnuto dne 14. 5. 2020, přičemž správní orgány rozhodovaly o jednání žalobce v období od 16. 8. 2008 do 15. 6. 2009 a to podle zákona o ochraně osobních údajů. Dne 25. 5. 2018 nabylo účinnosti přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „GDPR“), dne 24. 4. 2019 zákon o zpracování osobních údajů a již předtím dne 1. 7. 2017 nabyt účinnosti přestupkový zákon a zákon č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích (dále společně také jen „zákony o přestupcích“). Vzhledem k tomu, že GDPR a zákon o zpracování osobních údajů jsou speciálními obecnými předpisy pro oblast ochrany osobních údajů, jež obsahují i vlastní sankční ustanovení (zákony o přestupcích žádné sankční ustanovení ve vztahu k osobním údajům neobsahují), je nezbytné posuzovat příznivost právní úpravy pro žalobce toliko mezi zákonem o ochraně osobních údajů a GDPR a zákonem o zpracování osobních údajů. Pozbývá tak významu poměrování příznivosti právní úpravy mezi zákonem o ochraně osobních údajů a zákony o přestupcích, popř. mezi GDPR/zákonem o zpracování osobních údajů a zákony o přestupcích.
19. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů (nesplnění informační povinnosti o zpracování údajů vůči subjektům údajů). Za uvedené jednání žalovaný žalobci uložil pokutu ve výši 4 000 Kč, maximální horní hranice sankce za uvedený delikt přitom činila až 5 000 000 Kč (srov. § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů).
20. GDPR přitom v článku 83 odst. 5 stanovuje, že za porušení práv subjektů údajů podle článků 12 až 22 lze uložit správní pokutu až do výše 20 000 000 EUR. Soud dodává, že zákon o zpracování údajů označuje uvedená jednání v souladu s českým právním řádem přímo za přestupky, avšak rozpětí výše sankce ponechává právě na přímo použitelném předpisu GDPR - to na rozdíl od sankce, kterou je možno uložit „veřejnosprávním“ správcům a zpracovatelům a jejíž maximální výše 10 000 000 Kč je s využitím článku 83 odst. 7 GDPR stanovena právě v zákoně o zpracování osobních údajů (dále srov. § 2, § 4, § 5 a § 62 a § 63 zákona o zpracování osobních údajů). Soud shrnuje, že uvedená horní výše pokuty za porušení obsahově totožných zásad, jež bylo shledáno u žalobce, je přitom v GDPR zjevně ve vyšší výši, než horní výše pokuty podle ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož byla žalobci vyměřena sankce. Pozdější právní úprava podle GDPR tedy pro žalobce není příznivější.
21. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. srpna 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.